

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 87.

Ottende Session.

28de Møde.

Torsdagen den 15de Januar.

(Fortsat.)

Fsberning (fortsat): Man fik de gamle Actstykker, som han skulde betjene sig af, smukt og nydeligt trykte, men man fik ikke noget Udbytte af hans egen literaire Virksomhed. Vi have, som sagt, Exempler af den Art. Her forholdt det sig anderledes; her forelaa Sagen ganske simpelt; her forelaa der Erklæringer for, at der allerede var store, literaire Arbejder for Haanden, og Ministeren anbefalede deres Erhvervelse. Sagen forelaa tvivlsom for Udvalget med Hensyn til, om man skulde kjøbe for en Capital eller for en Livrente eller bevilge en Understøttelse. Jeg for min Part kom til den Overtydning, og hele Udvalget kom til den samme, at den simpleste Fremfærd, vi kunde følge, var at betale denne literaire Skat ikke med en Sum, men netop med en Livrente, fordi vi havde den Fortrøstning til Manden, at en Fortsættelse vilde komme. Vi fik ved Livrenten Noget for vore udgivne Penge, og Haabet om noget Mere købte vi for Jugenting. Haabet købte vi ved at vise Velvillighed mod Manden, og vi slap for her at give en offentlig Literat Anerkjendelse. Vi skulle ikke give nogenformhelt Literat Anerkjendelse, thi det er en farlig Ting, og naar vi flere Gange have været inde paa den Vej at skulle krone Digtere og Skribenter med Pengebelønninger, saa har det været en Feil; thi det er Noget, som vi skulle overlade til Kongen, til den Raadgivning, som gives Kongen fra Underviisnings-

ministeren; det er paa Raadens Bebeet, at det Slags Sager skal afgjøres, og vi skulle kun give Pengene dertil. Naar Spørgsmaalet derimod er om Gjenstande, vi kjøbe, saa skulle vi erlægge Kjøbesummen, enten i Capital eller, hvad der er det Samme, i en Livrente, som svarer til Capitalen, og derved opnaae vi den simple Fordeel, at vi for et ikke meget stort Beløb kunne sikke os for Intet at tabe, isald disse Samlinger skulde gaae til Grunde, enten ved Ildbrand eller andre lignende Uheld. Det beroer paa den høitærede Minister at assurere Samlingernes Værdi, ikke efter de literaire Skattes Værdi, da det er meget vanskeligt at taxere dem, men efter Livrentens Værdi; den kunne vi taxere og derved faae Sikkerhed imod Ildbrandstilfælde. Hvad den større eller mindre Tilgængelighed angaaer, da er jeg overbevist om, at der allerede er en Art Tilgængelighed for Sager af den Natur, hidrørende fra den gjensidige Agtelse mellem Mand, der have videnskabelige Formaal; den maa være tilstede nu, og dernæst vil det ligge til den ærede Underviisningsminister, som jo kommer til endeligen at afgjøre Sagen, som har den i sin Haand, idet han har Pengene — og der kan ikke ubetales en eneste Skilling deraf, forinden han vil — at skaffe sig de Fordele, som han kan, uden at forstyrre Manden i sin Ro og Virksomhed. Jeg for min Part maa saaledes tilraade netop at holde fast paa den af Udvalget foreslaaede Form, som viser, at vi kjøbe Resultatet af en forbigangen Virksomhed, og at vi haabe paa, at deri ligger en Udvikling af en kommende, som vi efter min Overtydning, dersom Sagen stiller sig saaledes, som den har været forelagt os, egentlig ikke have givet Noget for.